

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Október



Éjbe szórt tócsatemető –
A felrobbantott
zöld parkpalotának
széledő, bolygó romjai közt
lezüllött öröm a bánat.

A megvénült villanymezőn
gyűrűzik a fák
sötét levegője,
és arcodra ázik tenyerem,
levél a mágneses kőre.

Elernyedsz gyöngeségemben,
átölel a sár,
fényt a mocskos árnyak,
és zörög, zörög a szél, eget
bont: Istent a pusztulásnak.

Egy napi csend



Lekattintom a villanyt,
mintha drót pattanna el –
szememben fénye sokáig
karikázik a semmivel.



*Roppan a szekrény, s mint a tűz,
serceg a száraz némaság,
terjeng a sötét, tükröt érint
és felretten, mint a láng.*

*Az éjszaka ablakmélyén
vízbehulló forint a Hold.
A szerencse barnuló mese –
arany és ólom összefolyt.*

*Hárman élünk itt. Szívre ejtve
pihennek harcok s kezek.
Fölöttem a csend ívei
falra akasztott fegyverek.*

Lélekzetnyi sors



*Lefele száll a füst,
a kövek lábnyomok,
a kerítés fokán
tökvirág kukorékol,*

*a cigaretták már
a csontomig izztak,
ólmukat görgetik
a füvek, virrad.*

A kő



*ami
röpülni vágyott
a suhanó,
szélgyors vonatok ablakára,
 csend mögé zuhant,
nem fordultam érte: hát kő se,
én se már –*

*A vonatok
– egybemosódó mesék, vágyak
tünetényei –
eltűntek,
 mint sötét pillanat,
beomlott ívű nappalok alatt.*

*Minden
zugban
vastagszik a gond,
a szócséplés végtelen csöndje,
de néha,
 ha el-eljön a nyár,
felragyognak üres ablakai:*

*felszökik
a vak
lelkesezés, megdobálja
öklével a levegőt,
és a horizont
 jó darabon,
széles ívben megfeketedik.*